

Sygn. akt VI Ua 43/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Marek Zwiernik

Sędziowie: SO Iwona Wysowska

SO Ewa Michalska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Symeryak

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 roku w Gorzowie Wielkopolskim na rozprawie

sprawy z odwołania M. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 sierpnia 2015 roku, sygn. akt IV U 287/14

oddala apelację.

SSO Iwona Wysowska SSO Marek Zwiernik SSO Ewa Michalska

Sygn. akt VI Ua 43/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. Ł. wniosła odwołanie się od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. W.. nr (...) -602— (...) -26 z dnia 28 lipca 2014 roku, ograniczającej jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego do okresu 11 miesięcy - łącznie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczona zakwestionowała stwierdzony w przedmiotowej decyzji brak utrzymywania się u niej dalszej niezdolności do pracy. Ubezpieczona domagała się przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego na maksymalny łączny okres 12 miesięcy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, uzasadniając to wnioskami zawartymi w aktach sprawy ubezpieczeniowej tj. orzeczeniami lekarza oraz komisji lekarskiej ZUS. W złożonej w dniu 24 kwietnia 2015 roku odpowiedzi na opinię biegłego, organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, oraz wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na okoliczność rokowań co do odzyskania przez ubezpieczoną zdolności do pracy.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych **wyrokiem** z dnia 28 sierpnia 2015 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. W.. z dnia 28 lipca 2014r. w ten sposób, że przyznał M. Ł. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 18.06.2014r. na okres 1 miesiąca.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. Ł. cierpi na dysfunkcję prawego stawu barkowego w postaci ograniczenia ruchomości i niewydolności bólowej oraz spondylozę szyjną z przewlekłym zespołem bólowo - korzeniowym prawostronnym. Pobierała świadczenie rehabilitacyjne przez okres 11 miesięcy tj. od dnia 23 lipca 2013 roku do dnia 17 czerwca 2014 roku. Lekarze orzecznicy ZUS uznali ją za zdolną do podjęcia zatrudnienia po dniu 17 czerwca 2014 roku. W konsekwencji organ rentowy decyzją z dnia 28 lipca 2014 roku odmówił przyznania ubezpieczonej świadczenia rehabilitacyjnego na kolejny okres.

Ubezpieczona po dniu 17 czerwca 2014 roku była nadal niezdolna do pracy. Ustalono nadto, iż ze względu na młody wiek i odwracalność schorzenia, ubezpieczona rokuje na powrót do pracy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy: świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż ubezpieczona cierpiała na dolegliwości stanu barkowego i szyi uzasadniające przyznanie jej świadczenia rehabilitacyjnego. Spornym był natomiast okres na który przedmiotowe świadczenie winno zostać przyznane oraz rokowania ubezpieczonej co do odzyskania zdolności do pracy,

W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne stwierdzenie, iż po dniu 17 czerwca 2014 roku ubezpieczona nadal pozostawała niezdolną do pracy oraz że dalsze leczenie rokowało na odzyskanie przez nią zdolności do pracy. Powyższą okoliczność Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy-traumatologa z dnia 30 października 2014 roku oraz pomocniczo na wnioskach wynikających z orzeczeń lekarzy ZUS z dnia 09 czerwca 2014 roku oraz 22 lipca 2014 roku.

Zgodnie art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Opinia biegłego podlega ocenie - przy uwzględnieniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98). Odnośnie zaś kryteriów dopuszczania dowodu z opinii uzupełniającej, miarodajne jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 sierpnia 1972 r. w sprawie o sygnaturze II CR 222/72: „w myśl art. 286 k.p.c. sąd może w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych Potrzeba taka może w szczególności zaistnieć wówczas, gdy powołani w sprawie dwaj biegli wydadzą rozbieżne opinie. Z powyższego nie wynika jednak, aby sąd musiał w takim wypadku obligatoryjnie powołać trzeciego biegłego. Jeżeli np. biegły później powołany ustosunkuje

się szczegółowo i przekonywująco do wcześniej wydanej opinii, wskazując na jej błędy i braki, sąd może poprzestać na tej opinii i oprzeć na niej swoje rozstrzygnięcie.

Mając powyższe wskazania na uwadze. Sąd uznał, iż twierdzenia biegłego zawarte w opinii z dnia 30 października 2014 roku poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Przedmiotowa opinia zawiera uzasadnienie wymagane w myśl art. 285 § 1 KPC. Biegły wskazał w nim przesłanki swego rozumowania, które doprowadziły go do wniosków odmiennych od stwierdzeń lekarzy orzeczników ZUS. Podstawę wnioskowania biegłego stanowiły wyniki własnych badań, a ponadto zgromadzona dokumentacja medyczna. Zauważyć należy, iż zarówno opinia lekarza konsultanta z dnia 04 czerwca 2014 jak i orzeczenie z dnia 09 czerwca 2014 roku wskazują na ograniczenie ruchomości stawu

ubezpieczonej, a jednocześnie wskazują na jej pełną zdolność do pracy. Orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 22 lipca 2014 roku, oparte na wyżej wskazanych dokumentach, nie odnosi się zaś do skutków stwierdzonego ograniczenia jak i wyników rehabilitacji. Niniejsze okoliczności, w połączeniu z przedłożonymi przez ubezpieczoną dokumentami poświadczającymi jej dalszą rehabilitację, skłoniły Sąd do przyznania opinii biegłego pełnej wiary, a w konsekwencji do oparcia rozstrzygnięcia na jej podstawie.

Odnośnie zastrzeżeń organu rentowego, poczynionych w odpowiedzi na opinię, zauważyć należy, iż biegły *explicite* wskazał, dlaczego uznał, że stan zdrowia ubezpieczonej rokuje na powrót do pracy, to jest młody wiek i odwracalny charakter schorzenia. Mając na uwadze wyżej przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego oraz przepisy art. 233 § 1 kpc i 286 kpc, Sąd uznał, iż nie zachodziła potrzeba powołania kolejnego biegłego, celem wydania opinii uzupełniającej. Wszystkie okoliczności, istotne w świetle zakresu zastosowania normy prawa materialnego z art. 18 ust. 1 i 2 Ustawy zostały bowiem wystarczająco ustalone.

Przy uwzględnieniu zastrzeżeń poczynionych powyżej, Sąd dał wiarę również pozostałym dokumentom prywatnym i urzędowym zgromadzonym w sprawie, albowiem zostały one sporządzone w przepisanej przez prawo formie przez upoważnione do tego podmioty, zaś ich autorstwo i stwierdzone okoliczności nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności, Sąd uznał, iż okoliczność braku niezdolności do pracy ubezpieczonej, leżąca u podstaw wydania zaskarżonej decyzji została błędnie ustalona przez organ rentowy. Odwołanie było zatem uzasadnione, a w konsekwencji na podstawie art. 47714 § 2 KPC Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 18 czerwca 2014 roku na okres 1 miesiąca.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 kpc i art. 233 § 1 kpc, polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku pominięcia zastrzeżeń i wniosku dowodowego organu rentowego zawartych w piśmie procesowym ZUS z dnia 22.04.2015r. i załączonej opinii Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z 22.04.2015r. z żądaniem uzupełnienia opinii przez biegłego sądowego ortopedę w celu wyjaśnienia w/w. zastrzeżeń ZUS, odnośnie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej i przesłanek przyznania spornego prawa- w tym zakresie nie wyjaśnienie istoty sporu, co skutkowało uwzględnieniem odwołania, które to w/w. uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Z uwagi na powyższe zarzuty pozwany wniósł o jego zmianę w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania. Ponadto o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając apelację pozwany wskazał, że Sąd *meriti* dopuścił się naruszenia prawa procesowego, tj. art. 227 kpc i art. 233 § 1 kpc, albowiem dowolnie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie wyjaśniając istotnych okoliczności sprawy. W tym zakresie Apelujący wskazuje, że Sąd rozstrzygnął w oparciu o w/w. opinię, w której biegły ustalił, cyt.: „(...) nadal utrzymuje się ograniczenie ruchomości prawego barku, bóle kończyny oraz osłabienie siły (...). W dalszym ciągu jest pod kontrolą ortopedy, który zlecił ponowne badanie barku (artro (...)). Bóle prawej kończyny górnej uniemożliwiają wykonywanie pracy fizycznej

W kontekście powyższego, biorąc pod uwagę okres 11. miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego do 17.06.2014r, oraz treść opinii biegłego sądowego, w której ten, według stanu na dzień 30.10.2014r. stwierdza, że wskazane schorzenia uniemożliwiają wykonywanie pracy, nie było podstaw do przyznania spornego prawa. W/w. opinia biegłego jest wewnętrznie sprzeczna, albowiem konkluzje tej opinii są sprzeczne z zawartymi w niej ustaleniami, wskazującymi na brak po stronie ubezpieczonej zdolności do pracy w dniu badania przez biegłego. To z kolei -wbrew wywiodom Sądu- oznacza, że w spornym okresie dalsze leczenie lub rehabilitacja nie rokowały odzyskania zdolności do pracy. Przedmiotowych, istotnych okoliczności Sąd *meriti* nie wyjaśnił.

Zdaniem Apelującego zasadne jest więc stanowisko organu rentowego i jego zastrzeżenia zawarte w piśmie procesowym ZUS z dnia 22.04.2015r. i załączonej opinii Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z wnioskiem o uzupełnienie opinii przez biegłego sądowego ortopedę w celu wyjaśnienia w/w. zastrzeżeń ZUS, tj. odnośnie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej i przesłanek przyznania spornego prawa. Sąd meriti, pomijając dowód z opinii uzupełniającej nie rozpoznał istoty sporu, co z kolei przesądza o dowolności w orzekaniu.

Wskazane powyżej uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując trafnych ustaleń i wyjaśniając tym samym wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy sprowadzające się do uznania, że ubezpieczona spełniła warunki stanowiące podstawę do przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na 1 miesiąc. To zaś spowodowało, że Sąd Okręgowy zaakceptował w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne i nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1998 roku, sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/776).

W tym miejscu należy wskazać, że postępowanie apelacyjne, choć jest postępowaniem odwoławczym, stanowi kontynuację postępowania przeprowadzonego przed sądem pierwszej instancji. Z tego powodu sąd okręgowy ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 par. 1 kpc.

Pozwany zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 227 i 233 kpc.

Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Co do zasady, za przedmiot dowodu uznaje się fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Z problematyką dowodu wiąże się zagadnienie ciężaru dowodu, unormowane w art. 6 k.c., art. 232 oraz w przepisach szczególnych, a obejmujące ciężar twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które w świetle art. 227 mogą stanowić przedmiot dowodu. Instytucja ciężaru dowodu spełnia dwie zasadnicze funkcje: dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady kontradyktoryjności oraz określa wynik merytoryczny sporu w sytuacji, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do zarzutu naruszenia art. 227 kpc należy wskazać, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2.03.2014 r. wydanym w sprawie I PK 236/13 (LEX nr 1646076) art. 227 k.p.c. określa jedynie, jakie fakty są przedmiotem dowodu (istotne), i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów w wyniku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W rezultacie twierdzenie, że art. 227 k.p.c. został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadnione tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Dla skuteczności zarzutu popełnienia przez sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych nie wystarcza stwierdzenie o ich wadliwości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów (tak SA w Lublinie w wyroku z dnia 11.08.2015 r., VACa 92/15, LEX nr 1771488). Jedynie w sytuacji, kiedy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo przeczy zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, tylko wtedy przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Sądowi Rejonowemu rozpoznającemu niniejszą sprawę takich zarzutów postawić nie można tym bardziej,

że apelujący nie wskazał także jakie kryteria oceny Sąd I instancji naruszył dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego i przeprowadzonych dowodów.

Apelujący zarzucił także Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 ust. 1 kpc poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny dowodów i uznanie, że uzyskała ona prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na jeden miesiąc albowiem nadal była niezdolna do pracy po dniu 17.06.2014 r. lecz rokowała odzyskanie zdolności do pracy.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania; por. m.in. wyrok SN z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 58/67, LEX nr 6204. Wiąże się z tym obowiązek sądu w zakresie prawidłowego uzasadniania orzeczeń (zob. art. 328 § 2). Por. m.in. wyrok SN z dnia 18 lutego 1971 r., I CR 656/70, LEX nr 6874; wyrok SN z dnia 4 kwietnia 1974 r., I CR 117/74, LEX nr 7451; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 grudnia 2000 r., II UKN 152/00, OSNP 2002, nr 16, poz. 393.

W nauce głoszona jest teza, zgodnie z którą zasada swobodnej oceny dowodów, jako antyteza dowolności, odnosi się do wszystkich środków dowodowych, co jednak nie oznacza, że nie ma różnicy w podejściu do poszczególnych ich rodzajów. W każdym razie brak jest podstaw do przyjęcia jakiejś formalnej hierarchii środków dowodowych z punktu widzenia ich wiarygodności i mocy (por. m.in. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 11, poz. 32; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 23 stycznia 2002 r., II CKN 691/99, LEX nr 54339).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał swobodnej oceny dowodów w ramach art. 233 § 1 kpc a Sąd Okręgowy nie dopatrył się w sędziowskiej ocenie materiału dowodowego żadnych uchybień. Nie doszło również do obrazy art.233 § 1 kpc. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto bowiem, że swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok z dnia 18 lutego 1997 r., II UKN 77/96, OSNAPiUS z 1997r., nr 21, poz.426, lub wyrok z dnia 27 lutego 1997r., I PKN 25/97, OSNAPiUS z 1997 r., nr 21, poz. 420), co w ocenianej sprawie nie występuje i Sądowi I instancji takiego zarzutu postawić nie można. Sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłego celem rozstrzygnięcia kwestii spornych i biegły przyjął, że przez kolejny miesiąc po dniu 17.06.2014 r. ubezpieczona jest niezdolna do pracy oraz, że leczenie prowadzone w tym okresie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy. Sąd Rejonowy podzielił argumenty biegłego uznając brak podstaw do uzupełniania tego dowodu i wyjaśniając podstawy swego stanowiska w tym zakresie. Również Sąd Okręgowy podzielił argumentację biegłego i uznał, że opinia ta została sporządzona przez specjalistę z dziedziny odpowiadającej schorzeniom ubezpieczonej. Opinia sporządzona została w sposób konkretny, jasny, spójny i rzetelny. Nie ujawniły się też żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność jej sporządzenia. Opinia ta jest należycie uzasadniona i przekonująca oraz wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Ponadto została sporządzona przez biegłego, którego fachowość, doświadczenie życiowe oraz metodyka opiniowania nie budziły żadnych wątpliwości.

W tym miejscu należy wskazać, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi dokonanie oceny zebranego materiału, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Powinnością biegłego nie jest rozstrzyganie zagadnień prawnych, a jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy. Sąd Okręgowy oceniając opinię i odnosząc się do zarzutów powódki kierował się m.in. treścią wyroków Sądu Najwyższego z dnia 06.05.2009 r. (II CSK 642/08, LEX nr 511998), w którym Sąd stwierdził, że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych oraz z dnia 04.08.1999 r. (I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807), zgodnie z którym potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7.02.2014 r., I ACa 1029/13, czy Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23.01.2014 r., I UK 362/13).

Stąd też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacyjnych oraz z braku przyczyn branych przez Sąd pod uwagę z urzędu.

SSO Iwona Wysowska SSO Marek Zwiernik SSO Ewa Michalska